

restaurationslokalerne benyttes af et sluttet selskab, forudsat at der ikke er adgang til lokalene for offentligheden. Lokaler, der udlejes til selskaber, der selv sørger for serveringen, er ikke omfattet af loven, jf. bemærkningerne til § 1, og loven vil derfor heller ikke være til hinder for, at der i sådanne lokaler serveres stærke drikke for personer, der ikke er fyldt 18 år.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 29, stk. 1, 1. pkt., nr. 2, hvorefter det er forbudt at servere eller lade servere stærke drikke for personer, der ved det offentlige foranstaltning er under afvænningsbehandling for spiritusmisbrug, er meget vanskelig for restauratører at administrere, da disse sjældent har mulighed for at gøre sig bekendt med, om en gæst skulle være undergivet en sådan behandling. Bestemmelsen foreslås ophævet.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 29, stk. 2, hvorefter bevillingshaveren eller dennes stedfortræder, når nogen er blevet beruset i en restauration, skal drage omsorg for, at han under betryggende ledsagelse bringes hjem eller til en politistation, forekommer at være overflødig, da straffeloven indeholder tilstrækkeligt værn for personer i hjælpeløs tilstand. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 29, stk. 3, hvorefter politiet kan forbyde bevillingshaveren og de i restaurationen ansatte at nyde stærke drikke sammen med gæsterne, benyttes ikke i praksis. Bestemmelsen foreslås ophævet.

Til § 30

Bestemmelsen er ændret, således at den ikke alene omfatter restaurations- og hotelvirksomheder, der ikke har alkoholbevilling, men alle af loven omfattede virksomheder, der ikke har alkoholbevilling eller ikke er omfattet af § 20, § 21, nr. 1, eller § 22, stk. 8.

Herefter omfatter bestemmelsen også forsamlingshuse, når de drives på grundlag af næringsbrev som restauratør og hotelvært, men uden alkoholbevilling. Det har under den gældende lov været antaget, at § 30 ikke fandt anvendelse på sådanne forsamlingshuse, fordi de ikke kunne betragtes som restaurations- og hotelvirksomheder, jf. cirkulære nr. 172 af 21. september 1971 til politidirektøren i København og samtlige politimestre om § 30, stk. 1, i restaurations- og hotelloven.

Forsamlingshuse og andre lokaler, hvor der ikke drives virksomhed på grundlag af næringsbrev som restauratør og hotelvært, men som alene udlejes til selskaber, der selv sørger for serveringen, møder og lignende, er ikke omfattet af loven og derfor ikke af forbudene i § 30.

Endvidere er af den gældende lovs § 30 udgået stk. 1, nr. 1, der må betragtes som overflødig, idet den omstændighed, at der i de pågældende virksomheder ikke må serveres stærke drikke, fremgår af lovens § 11, stk. 1, 1. pkt. (forslagets § 10, stk. 1).

Til § 31

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 31, bortset fra at stk. 3 ikke er medtaget ud fra den betragtning, at et forbud mod udbetaling og fordeling af arbejds løn i restaurationer og kantiner virker formynderisk og utidssvarende.

Til § 32

De tilsvarende bestemmelser findes i § 7 i bekendtgørelse nr. 483 af 27. september 1974 om restaurations- og hotellokaler m.v. Denne bekendtgørelse foreslås ophævet, jf. bemærkningerne til § 25. For at politiet skal have hjemmel til at gribe ind, hvis der i en restauration er forhold, der forstyrrer den offentlige orden, er det nødvendigt, at bestemmelsen optages i loven, idet politivedtægterne ikke gælder for restaurationslokaler.

Til § 33

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 10, stk. 1. Ændringen er af redaktionel karakter. Bestemmelsen giver mulighed for at stille begrænsninger eller betingelser, der er motiveret af de hensyn, som loven skal varetage.

Til § 34

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 10, stk. 2, 1. og 2. pkt., og stk. 3, bortset fra den i stk. 1 nævnte henvisning til undtagelserne i § 35.

Til § 35

Bestemmelsen undtager fra klageadgang nogle af afgørelser, som er truffet af politimesteren, politidirektøren eller Københavns magistrat. Det drejer sig bl.a. om afgørelser, der beror på et skøn over lokale forhold, som den lokale myndighed er bedre egnet til at udøve end den centrale myndighed. Indskrænkningen i klageadgangen medfører endvidere, at dobbeltadministration undgås, hvorved der opnås en administrativ forenkling.

Afgørelser om fratagelse af retten til at drive næring på grund af betydelig forfalden gæld til det offentlige kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, idet sådanne afgørelser kan forlanges indbragt for domstolene. Tilsvarende gælder efter